TARRYN FISHER
TRILERIS
NE TA ŠEIMA
MINTIS SUJAUKIANTIS HITO ŽMONOS AUTORĖS
PSICHOLOGINIS TRILERIS
svajonių knygos

Ne TA
ŠEIMA

TARRYN FISHER

TRILERIS

Ne TA ŠEIMA

svajonių knygos

Vilnius
2022

Pirma dalis

1

Junona

Junona buvo alkana. Tačiau jei norėjo rasti ką nors užkąsti, turėjo neįsipjovusi nusigauti iki šaldytuvo.

Ji apžvelgė saugiausią kelią per didžiausias stiklo šukes, klojančias grindis aplink virtuvės salą. Mūvėjo vien plonas kojines ir dabar, apdairiai statydama kojas tai ant juodos plytelės, tai ant baltos, jautėsi lyg gyva šachmatų figūra. Barnį girdėjo, o dabar dar ir matė jo padarinius – ant grindų buvo pasklidusios baltos tarsi dantys porceliano šukės. Negalėjo kištis į jų ginčą ir jokiu būdu negalėjo sau leisti įsipjauti. Apėjusi salą, Junona pastebėjo gulintį žalią vyno butelį, stikle matyti U formos įskilimas, pro jį sunkėsi vynas ir upeliuku tekėjo po virykle.

Pagaliau pasiekusi tikslą, ji smalsiai apsižvalgė. Atidarė tyliai dūzgiantį GE gamintojo šaldytuvą, jo durelėse sudardėjo surikiuoti pagardai. Lentynos buvo, galima sakyti, tuščios – švarios, bet tuščios, kaip ir šie namie bei viskas

juose, pamanė Junona. *Išskyrus šiandien*, – paprieštaravo pati sau, vėl žvilgtelėjusi į sudaužytus vakarienės indus. Ji prispaudė du pirštus prie lūpų ir atsiduso žvelgdama į šaldytuvo vidų. Apsipirkti jie nebuvo. Junona pamėgino prisiminti, kada paskutinį kartą jie grįžo namo nešini pirkinių pilnais krepšiais, Vini daugkartiniai maišeliai kabėjo nukarę it Junonos krūtys. *Netrukus eis*, – ramino ji save. Juk turi vaiką, kurį reikia maitinti, Samuelį, o trylikmečiai valgo daug. Tačiau ji vis viena nerimavo. Paėmė nuo lentynos vienintelius du „Tupperware“ indelius ir pakėlė juos prieš šviesą. Trijų dienų senumo spagečiai. Atrodė sudžiūvę ir sušokę į gabalus – šįvakar išmes. Junona padėjo indėlį ant darbastalio. Kitame buvo keptų ryžių likučiai. Šį ji laikė rankose ilgiau. Vakar gulėdama lovoje užuodė jų kvapą, net pilvas sugurgė. Vien iš kvapo stengėsi atpažinti sudedamąsias dalis: bazilikai, svogūnai, česnakai, švelnieji žalieji pipirai – šiuos Vini augino sode.

Atplėšusi dangtelį, Junona pauostė ryžius. Galėtų nuvalgyti tik truputį, nuo pat viršaus. Kramtė šaltus, sėdėdama mažame valgomajame, kurio langai atsivėrė į sodą. Jie susiginčijo dėl namo, paskui dėl pinigų, ir galiausiai Vini į kažką tėškė troškintuvę su visa vakariene – tikriausiai vis dėlto ne Naidželui į galvą, nes šįryt jis atrodė sveikas ir gyvas. Vynas buvo nublokštas praėjus vos kelioms sekundėms.

Laikrodis virš durų rodė septyniolika po dešimtos. Junona giliai atsiduso. Mintyse peržvelgė savo dienotvarkę – laiko palįsti po dušu nebuvo. Ji ėmė kramtyti greičiau, paskui skubiai nuplovė ir nusausino šakutę, pirštų galais apėjo sudaužytą troškintuvę su maistu, žiūrėdama

į netvarką nusiviepė. Prieš kelias dienas buvo pradėjusi knygą ir dabar norėjo vėl prie jos grįžti. Kai tau šešiasdešimt septyneri, gyvenime ne itin daug malonumų, bet Junonai skaityti buvo vienas jų.

Ji dar kartą atsigręžė į virtuvę įvertinti jos būklės: kažin kas visa tai sutvarkys? Jai patiko languotos juodos ir baltos grindys, kurias Naidželas nekantravo pakeisti medinėmis. Šviesiai žalias šaldytuvas kadaise turėjo atrodyti įspūdingai „Sears“* išparduodamų prekių aukšte, Junonos širdis smarkiau suplakdavo kaskart įėjus ir jį išvydus. Kitaip nei tuose steriliuose modernizmo stiliaus namuose, kuriuos dažnai matydavai pagal medžius pavadintuose kvartaluose, šioje virtuvėje buvo *gyvenama*. Ir jai pasisekė, kad čia apsistojo. Žaliojo Ežero** rajonas buvo vienas tokių, kuriame norintieji apsigyventi buvo pasirengę sumokėti krūvas pinigų. Ji tai žinojo, todėl toli gražu netroško pakenkti savo santykiams su Kraučais. Išjungusi šviesą ir nusprendusi nesikišti į anųdviejų reikalus, žengė į koridorių. Valyti to vyno balą bus menkas malonumas.

Paėjėjus beveik du metrus koridoriumi, kairėje atsivėrė prieškambaris ir svečiams skirta svetainė. Prieškambaris tebuvo slegianti ankšta niša su į parką išeinančiais vitražiniais langais. Kadaise tamsaus medžio plokštėmis apkaltas sienas Vini buvo perdažiusi baltai, bet net ir tai tik nežymiai pagyvino to kambario nuotaiką. Kabėjo ten ir šeimos nuotraukų: bėgant metams fotostudijoje daryti Semo portretai,

* JAV mažmeninės prekybos tinklas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

** *Green Lake* (angl.) – gėlo vandens ežeras šiaurinėje Siatlo dalyje, Vašingtono valstijoje, Žaliojo Ežero parke. Žaliojo Ežero rajonas yra vienas trijų aplink šį vandens telkinį išsidėsčiusių rajonų.

kuriuose bolavo į priekį lyg gumos gabalėliai atsikišę priekiniai dantys. Buvo ir kelios Naidželo su Vini vestuvių nuotraukos: Naidželas juodu kostiumu ir Vini paprasta balta suknele su petnešėlėmis, neabejotinai įkvėpta Karolinos Beset – ši vilkėjo panašią tekėdama už Džono Kenedžio jaunesniojo. Tačiau, nepaisant beviltiškų pastangų praskaidrinti slogią prieškambario nuotaiką, patalpa, regis, buvo pasmerkta atrodyti kaip zakristija. Junona buvo girdėjusi Vini skundžiantis dėl prieškambario niūrumo ir nuolat duodant Naidželui suprasti, kad šis turėtų ką nors dėl to daryti. „Galėtume nupjauti tą medį priešais laukujes duris. Vidun patektų tiek daug šviesos...“ Tačiau jos uolūs pasiūlymai nepasiekdavo vyro ausų – jis buvo pernelyg išsiblaškęs, kad juos girdėtų. Galiausiai Vini nusprendė nuolat laikyti virš laukujų durų įjungtą lempą. Junona šiuo klausimu jai tyliai pritarė. Prieškambaris *buvo* niūrus. Tačiau už laukujų durų ir nedidelio kiemelio be tvoros bei judrios gatvės plytėjo Žaliojo Ežero parkas. Tai ir buvo didžiausias šio namo privalumas. Žaliojo Ežero rajonas, vienas Siatlo rajonų, teikė čionykščiams gyventojams miesto ir kartu užmiesčio pojūtį; rajono viduryje tyvuliavo ežeras ir žaliavo parkas, kurių vardu rajonas ir buvo pavadintas. Aplink ežerą vinguriavo daugiau nei keturių kilometrų ilgio takas. Galėjai būti benamis ar milijonierius – einant taku tai neturėjo reikšmės, visi čia atėję pasivaikščioti kvėpavo tuo pačiu oru.

Užuot ten ir pasukusi, Junona sunkiai nukėblino koridoriumi į dešinę, į galinę namo dalį, kur buvo įrengta šeimos zona: valgomasis vienoje pusėje ir erdvus poilsio kambarys su darbui skirta zona kitoje. Vos jai čia atsikrausčius, nederančių spalvų ir raštų samplaika kambaryje ją pribloškė.

Paspyrusi šalin nukritusią pagalvėlę, Junona lėtai nukrypavo prie lentynų, gūždamasi kaskart, kai klubus nudiegdavo skausmas. Šiandien ji šlubavo ir visu svoriu jautė šešiasdešimt septynerių metų naštą. Iki knygų lentynų tebuvo likę mažiau nei penki žingsniai, tačiau pusiaukelėje prireikė sustoti: ji sustingo ir užsimerkusi laukė, kol skausmas praeis. Nusigaus iki ten, visada nusigaudavo. Kai tvinksėjimas aprimo, ji sunkiai žengė į priekį, nors sąnariai iš skausmo, rodės, kaukte kaukia. Diena buvo niekam tikusi, bet tokios pastaruoju metu kartojosi vis dažniau ir dažniau. Jei tik pavyktų pasiekti tas lentynas...

Taip buvo jau kurį laiką: liga skausmingai glemžėsi sąnarius. Iš pradžių simptomai priminė gripą, kai kaulus smelkiantis skausmas atkakliai laikydavo sukaustęs lyg pabaisa mėsingais čiuptuvais. Tačiau dabar judant jau ne šiaip skaudėjo – sąnariai degte degė, skausmas buvo toks stiprus, kad Junonai norėdavosi mirti. Galūnės visada būdavo ištinusios, pirštai pamėlę lyg Violetos Boregard veidas filme „Čarlis ir šokolado fabrikas“. Negana to, penkis ar šešis kartus per dieną ją užklupdavo galvos svaigimo priepuoliai, o kaskart parkritus skaudėdavo vis labiau, nes liesėjantis kūnas kuo toliau, tuo mažiau sušvelnindavo kritimą. Kadangi ji neturėjo savo kompiuterio, naudodamasi Kraučų gūgle ėmė ieškoti, kaip turėtų maitintis tokios būklės žmogus, kreipėsi į didįjį robotą danguje klausdama, kokius produktus turėtų vartoti ir kokių vertėtų vengti. Didysis robotas patarė valgyti, pavyzdžiui, žuvį bei pupeles ir gerti daug pieno. Nuo tada Junona kasdien suvalgydavo po skardinę pupelių, be žuvies būtų galėjusi apsieiti, o kai itin

supykdavo ant Vini, imdavo gerti pieną tiesiai iš kartoninės pakuotės, nė neatsitraukusi nuo šaldytuvo.

Nuo svetainės iki knygų kampelio grindys ėjo kiek nuolaidžiai – štai ten Junonai ir nepavyko laiku pakelti kojos pirštų dėl netikėtai apėmusio galvos svaigulio. Ji krito ant šono, kojos išlėkė į orą, galva atsidūrė ant grindų, šlaunis trinktelėjo į pristatomo stalelio kampą. Kūną pervėrė aštrus tarsi peilio dūris skausmas, iš pražiotos burnos, prieš parkrentant atsivėrusios nuostabos šūksniui, teišsiveržė it smaugiamo žmogaus gargaliavimas. Ji dar spėjo pamatyti knygos, kurią buvo pradėjusi skaityti, nugarėlę.

Junona lėtai atsisėdo. Burna buvo išdžiūvusi, skaudėjo atsimerkiant. Nors nieko aplinkui nebuvo, moteris susigėdo. Kas čia dabar? Raukydamasi pasitrynė skaudamą šlaunį – rytoj ten bus slyvos dydžio mėlynė. Pirmą kartą po daugybės metų jai kilo noras išgerti ko nors stipraus. Jei ir toliau ketino griuvinėti kaip girtuoklė, geriau jau iš tiesų prisigerti. Paistalai. Gerti ji metė seniai (o, kad nuo to bent kiek pailgėtų gyvenimas!), o nuo gėrimų, kuriuos Naidželas laikė namuose, tik peršėdavo gomurį. *Pakaks savęs gailėti, senute*, – subarė save, – *metas keltis.* Ji pasikišo kojas po savimi, paskui pasviro į priekį ir atsistojo keturiom.

Praeitą savaitę ji paslydo vonios kambaryje ir, trenkdamasi į kriauklės kampą, smarkiai prasikirto kaktą. Tada nenualpo, tik apsvaigo galva, bet to pakako, kad atsidurtų ant grindų.

Dabar, ropojant nuleista galva lyg šuniui, toji prakirsta vieta tvinksėjo, kelius gėlė, o plaštakos ir pėdos buvo ištinusios, putlios it pakilusi tešla. Pagaliau priropojusi prie gulimojo fotelio ji sutelkė likusias jėgas ir remdamasi į jį

atsistojo. Sopėjo kiekvieną kūno centimetrą, ir ji žinojo, kad už šį kritimą mokės ne vieną dieną.

– Cha! – pratarė, su apmaudu žvelgdama į knygas.

Susiradusi savo romaną, ištraukė jį iš lentynos ir, pasikišusi po pažastimi, nuėjo prie artimiausio fotelio. Gulimojo fotelio nemėgo – ant jo sėdėdama jautėsi pernelyg kaip Vini. Tačiau rytinis nuovargis moterį nugalėjo perskaičius vos vieną puslapį.

Junona atsibudo nuo pačios krūptelėjimo. Už lango ant šakos linksmai čiulbėjo melsvoji miškinė kregždė. Či či čil čy čil! Nebuvo jų mačiusi nuo tada, kai visos išskrido prieš žiemą. Ji įtraukė lūpų kampučiuose susitelkusias seiles, apatinė lūpa suvirpėjo. Jautėsi apsnūdusi, galūnės nuo miego apsunkusios. Vėl ta prakeikta kraujo cirkuliacija. Ji pliaukštelėjo sau per šlaunis dėmėtomis plaštakomis, stengdamasi sugrąžinti kojoms pojūčius. Jautėsi siaubingai pavargusi.

Stojantis nuo fotelio, atversta knyga žnektelėjo ant kilimo lapais į grindis – šie susiglamžė, išsilankstė lyg origamis. Junona sunerimusi pažvelgė pirmiausia į knygą, paskui į šešėlius – šie atrodė smarkiai ištįsę. Tada staigiai pasuko galvą į langą, atsiveriantį į rytus, į sodą. Sodo gale buvo varteliai, pro kuriuos galėjai patekti į skersgatvį. Naidželas Kraučas dažnai grįždavo pro tuos vartelius, tačiau jie tebebuvo užverti, skląstis užšauta.

Laikrodis... Ką rodė laikrodis? Akys įsmigo į skaičius kabelinės televizijos aparato ekrane. Ji žiūrėjo į juos ir negalėjo patikėti – staiga tapo sunku kvėpuoti. Junona klupdama metėsi laiptų link, pamiršusi net knygą, vos prieš kelias

akimirkas nukritusią ant grindų. Šiandien mažų mažiausiai norėjo susidurti su vienu iš Kraučų.

Spėjo pačiu laiku, mat Naidželas grįžo iš darbo anksčiau nei įprastai. Sutarškėjo ant stalo dedami raktai, pasigirdo atidaromos koridoriaus spintos durys, į vidų švystelėto portfelio dunkstelėjimas. Junona girdėjo vyrą einant tiesiai į virtuvę – tikriausiai alaus. Gulėdama po apklotu, su baime laukė naujo pykčio protrūkio, bet teišgirdo Naidželą garsiai susikeikiant. Smiliumi susiradusi tašką už ausies, kur kaukolė jungiasi su žandikauliu, ėmė jį trinti piršto pagalvėle – šis nusiraminimą teikiantis vaikystės įprotis jai padėdavo ir dabar. Nė vienas jų nenorėjo paminti išdidumo ir, paėmęs į rankas grindų šluostę, iškuopti po ginčo likusios netvarkos. Junona galėjo lažintis, kad Naidželas dabar gailisi grįžęs namo anksčiau. Ji girdėjo jį peržengiant troškintuvės su maistu šukes, po batais sutraškant trypiamą porcelianą.

Atsivėrė šaldytuvo durelės, nuskambėjo garsus „Po velnių!“. Jo alaus lentyna buvo tuščia. Junona girdėjo, kaip jis eina į maisto sandėliuką, kur, žinojo, už pagardų slepia butelį „Jack Daniel's“. Per pastaruosius mėnesius ji buvo spėjusi suprasti, kad Vini nekenčia, kai Naidželas trenkia alkoholiu. Jos tėvą automobiliu užmušė girtas turčius, todėl ji sakydavo, kad kvapas ją provokuoja. Teismo nuosprendis jiems buvo itin palankus – Vini ir jos broliui bei seserims buvo dosniai sumokėta už tėvo netektį. Dėl tos nelaimės Vini neleido Naidželui gerti nieko stipresnio už vyną ar alų.

Gulėdama lovoje, Junona įsivaizdavo jį geriantį tiesiai iš kaklelio ir piktai žiūrintį į išlietą vyną bei netvarką virtuvėje. Senutės nuomone, jis tikrai turėjo dėl ko pykti. Prieš dvi dienas Vini prie šaldytuvo šono priklijavo vyrui

prideramų atlikti darbų sąrašą. Junona tada stabtelėjo jo perskaityti ir net susigūžė nuo tono. Sąrašas, žinoma, nebuvo adresuotas konkrečiai jam – niekada nebūdavo, – bet galėjai justi, kad atlikti tuos darbus priklauso jam. Sąrašo viršuje buvo parašyta ir tris kartus pabraukta „Projektai“, o tada išvardyti darbai:

- sutaisyti durų skambutį;
- nudažyti galinę verandą, kol neprasidėjo lietūs;
- nuplėšti tapetus miegamajame prie laiptų;
- iškasti slyvą (ji negyva!);
- išvalyti stogo latakus.

Junona girdėjo atidarant ir uždarant spintelę. Sprendžiant iš to, kaip sugirgždėjo išgveręs vyris, tai turėjo būti spintelė po kriaukle. Jis traukė skudurą. Paskui pasigirdo tekantis vanduo, purtant išskleidžiamo juodo tvirto šiukšlių maišo šiugždėjimas. Galiausiai, visu garsu paleidęs „Third Eye Blind“, Naidželas ėmė kuopti vakar vakare žmonos padarytą netvarką. Užtruko penkiolika minučių. Vienu metu jis net įjungė siurblį. Kai baigė, Junona girdėjo jį sustojant prie laukujų durų – veikiausiai svarstė, ar nepamėginus dar kartą paknebinėti to skambučio.

Su skambučiu viskas buvo *gerai*, jis veikė kuo puikiausiai. Junona buvo tvirtai įsitikinusi, kad Vini paprasčiausiai išpaikinta.

„Jis pernelyg garsiai skamba, – skųsdavosi ji. – Kaskart kam nors jį paspaudus, jaučiuosi taip, lyg kas mėgintų mane apiplėšti grasindamas nušauti.“

Junona nesuprato, kaip skambutis susijęs su ginkluotu apiplėšimu, tačiau namų šeimininkė norėjo, kad garsas būtų pakeistas į „labiau raminantį“.

Junona jau buvo spėjusi šiek tiek pažinti šią šeimą. Visų pirma, Vini mėgo perlenkti lazdą. Visada priberdavo per daug prieskonių į maistą, pritepdavo per daug garstyčių ant sumuštinio, pripurkšdavo per daug odekolono ant Naidželo. Jei šis mėgindavo daryti ką nors savaip, jinai jį stebėdavo kaip vanagas, laukiantis, kada vyras susimaus. Ir jis susimaudavo – visada susimaudavo. Jei kas nors laukia, kad susimautumėte, neabejotinai taip ir nutiks. Vini visų reikalavo paklusti jos įnoriams ir dėl to buvo panaši į komivojažierių: vos užsivesdavo postringauti, visi būdavo priversti klausytis.

Visų antra, Naidželas nekentė spalvų – stačiai negalėjo pakęsti. Jo kambarys – visi jį vadino irštva – buvo tarsi balta varna Vini akį rėžiančioje dizainerių dekoro elementų kolekcijoje, išdėliotoje po visus namus, – atrodė pabrėžtinai nepretenzingas ir itin kuklus. Ponas Kraučas beveik viską darė pasyviai agresyviai. Junona didžiai gerbė pasyvų agresyvumą. Šitie sutuoktiniai kažkaip – savaip – visgi atlikdavo tai, ką reikia, bet jei ir toliau neketino ko nors imtis, bėdų neišvengs. Ji buvo mačiusi tokių porų: kuris nors vienas atitempdavo kitą į jos kabinetą ir reikalaudavo, kad ji „pataisytų“ sutuoktinį. „Jei nesuvoki, kad kas nors sugedę, pataisyti neįmanoma“, – aiškindavo ji tokiems. O Naidželas nesuvokė. Taisyklės, kuriomis vadovaudamasis gyveno, pirmiausia susiformavo dėl to, kad jis buvo vienintelis vaikas šeimoje – vienintelis vienišos motinos vaikas. Vini buvo jo prioritetas, poreikis rūpintis moterimis – ypač *savo* moterimi – jam buvo įgimtas, bet jis tai darė ne be kartėlio. Gal pradžioje viskas buvo kitaip, bet dabar šie santykiai atrodė gerokai apkartę.

Ant dėžutės prie durų (kurią buvo užsakęs Naidželas) buvo rašoma, kad naujasis skambutis groja *Švieski, švieski man, žvaigždele* melodiją. Tada Vini nudžiugusi net spygtelėjo, o Junona paslapčia supratingai nusišypsojo. Žinojo, kad Naidželas tenori ją pašiepti, bet džiaugsmu trykštanti jo šviesiaplaukė žmona buvo laiminga lyg saldainį gavęs vaikas.

Junona girdėjo jį vis dar delsiant prie durų, bet galiausiai jis vis dėlto nuėjo. Šį vakarą skambutis montuojamas nebus.

2

Vini

Kai Vini, pravažiavusi pro seną pono Nevinso „Tahoe“, įsuko į savo namų įvažą, buvo be trylikos septinta. Vos išjungusi variklį ji susierzinusi pažvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį. „Tahoe“, surūdijęs rusvai gelsvas gremėzdas lipdukais išmargintu buferiu, stovėjo gatvėje tiesiai priešais jos svetainės langą. Čia riogsojo jau tris savaites, ir Vini buvo įgrisę kasdien matyti geltoną stačiakampį su užrašu „Niršti, seniuk?“ – lipduką, kurį prisigėręs ponas Nevinsas kartą priklijavo ant galinio lango keleivio pusėje. Taip, ji niršo, ir jai nereikėjo rėkiančio lipduko, kurį išvysdavo kaskart pažvelgusi pro langą. Tačiau šis vakaras buvo skirtas ne pykti ant kaimynų – šis vakaras buvo skirtas švęsti.

Skydelio nuo saulės veidrodėlyje Vini pasitikrino makiažą – išvykdama iš darbo pasidažė. Savaime suprantama, atrodė, lyg būtų vos vos paryškinusi bruožus, gal net ir visai nieko nedariusi. Tokia jau ji buvo – mėgo apsimesti,

kad viskas lengva, nors iš tiesų, kad ir ko imdavosi, išliedavo upelius prakaito.

Išlipusi įvažoje ji pirštų galais nutipeno žvyru, saugodamasi, kad neįsmigtų kulniukai. Pasikišusi po pažastimi rankinę, atidarė šoninius vartelius ir, dar nė nespėjusi pamatyti Naidželo, išgirdo jį sukiojantis virtuvėje. Dėl vakar ji jautėsi blogai – pernelyg aštriai sureagavo. Dabar tai suvokė. Ketino iš karto atsiprašyti, pašalinti kliuvinį, kad jiedu drauge galėtų pasimėgauti vakaru be sūnaus. O juk visai neketino visko taip užaštrinti, tačiau pastaruoju metu jautėsi netekusi emocinės savitvardos. Ir tai buvo jos vienos kaltė. Kartais paprasčiausiai ieškodavo priežasties susinervinti, tarsi problemų nebuvimas jau savaime būtų problema. Naidželas, atvirkščiai, mieliau apsimesdavo, kad problemų nėra, na, bet toks jis nebuvo visada. Jos vyras negalėjo pakęsti konfliktų, ir tai Vini guodė. Pro virtuvės langą ji pastebėjo, kad vyras palikęs galines duris atviras.

Vini įžengė į pagrindinę namo dalį – taip ją mintyse vadino – ir lengviau atsiduso. Virtuvėje buvo švaru, praeito vakaro barnio likučiai sušluoti, grindys išvalytos. Troškintuvės – nė šukelės. Jos širdį užliejo dar daugiau pasitikėjimo savimi nei prieš penkias sekundes. Naidželas buvo geras žmogus, viską sutvarkė, kad jai nereikėtų, nors juk tai ji sukėlė barnį.

Kai Vini tyliai uždarė duris, jis stovėjo nugara į ją ir tyrinėjo šaldytuvo turinį. Kadangi grojo „Fleetwood Mac“ *Dreams*, jis neišgirdo žmonos įeinant, ir dabar ji turėjo progą juo pasigėrėti. Vini nenorėjo jo išgąsdinti, todėl klubu pasirėmusi į darbastalio kraštą laukė. Tai darydama jautėsi keistai – juk jie buvo susituokę jau dešimt metų, bet kartais ji iš tiesų nežinodavo, kaip elgtis šalia savo vyro.

Dažniausiai Naidželas būdavo tikrai žavingas, su juo buvo smagu ir lengva bendrauti – prie visų teigiamų savybių galima dėti varnelę. Vienintelis trūkumas, kurio žmonės, regis, niekada nepastebėdavo, buvo jo nenoras kalbėti apie save. Jei jam užduodavai klausimą, jis nukreipdavo dėmesį kita linkme ir vėl atgręždavo pokalbį į pašnekovą. Dėl šios priežasties Vini jautėsi savo vyro iš tiesų nepažįstanti – jis tiesiog nenorėjo būti pažintas. Tačiau jai užteko būti jo gyvenimo dalimi, kad ir kokia lėkšta dėl to sau atrodė.

Kai Naidželas atsisuko, Vini laukė kuo plačiausiai šypsodamasi.

Jis krūptelėjo.

– Jėz... šūd... Išgąsdinai mane.

Jis neatsakė jai šypsena, atrodė išsiblaškęs. Mėgindama perskaityti, kas dedasi vyro galvoje, Vini pakreipė galvą. Šį vakarą jo jausmai buvo kaip ant delno. Kai Naidželą kas nors kamuodavo, jis tarsi nuščiūdavo: veidas suglebdavo, kūnas sukumpdavo, it būtų jau pasidavęs.

Ji skubiai priėjo prie jo ir apkabino. Jis kvepėjo taip gardžiai. Ne dėl odekolono ar balzamo po skutimosi, ne – gardžiai kvepėjo pats *Naidželas*. Kai jie pradėjo susitikinėti, jis priėmė entuziastingą Vini meilę su džiugesiu, kurį jaučia žmogus, įsigijęs naują šuniuką. O Vini patiko būti nauja Naidželo šunyte, džiaugsmas, kurį jam, regis, teikė jos asmenybė, įprasmino Vini kasdienybę. Jis ją vadindavo Meškute, turėdamas omeny, kad jos vardas skamba kaip Mikės Pūkuotuko*.

Bet paskui atsitiko tas blogas dalykas.

* Mikė Pūkuotukas angliškai – *Winnie the Pooh*.

Po jo Naidželas, sakytum, liovėsi ją matęs rožinėje šviesoje – šią pakeitė negailestingas prekybos centro apšvietimas. Ji jau nebebuvo Meškutė. Tik paprastas senas Mikė. Tačiau ir Vini akys žvelgiant į Naidželą nebekibirkščiavo. Dabar juos siejo susitarimas – kad ir koks jis buvo, – ir nors Vini labai mylėjo savo vyrą, jį matė jau ne pro rožinius akinius.

– Vakarienei nieko neturime, – pasakė jis.

Kilstelėdamas rankas jai prie nugaros, pažvelgė sau per petį ir įsmeigė buką žvilgsnį į šaldytuvą. Vini pamanė, kad jis juokauja. Norėdama, kad jis kuo greičiau pasakytų, kur ketina ją vestis, nusišypsojo.

Tačiau jis teparodė į vieną ant kitos sudėtas plastikines dėžutes tuščioje lentynoje: spagečiai ir kepti ryžiai.

– Spagečiai pasenę, – pranešė jis ir paėmė „Tupperware" indelį su ryžiais. – Šių vos užteks vienam žmogui. Galėčiau prisiekti, kad buvo daugiau.

Abiem žiūrint į indelio turinį, Vini, stengdamasi nepravirkti, perkreipė veidą. Jis pamiršo jųdviejų jubiliejų. Kartą taip jau buvo nutikę, dar santuokos pradžioje, ir dėl to jis labai apgailestavo. Šį kartą Vini vis dėlto nemanė, kad jis bent susigės.

– Kiaušiniai, – staiga pasakė Naidželas ir taip ją visiškai sunervino. – Turime dėžutę kiaušinių miltelių; jie buvo tame išgyvenimo rinkinyje, kurį padovanojo tavo brolis.

– Mūsų jubiliejui? – negalėdama patikėti rėžė Vini.

Ji vylėsi, kad žodis *jubiliejus* pažadins prisiminimus, bet Naidželas nieko neatsakė – jau kuitėsi maisto sandėliuke, kilnodamas daiktus.

– Kodėl negalėtume paprasčiausiai ko nors užsisakyti į namus?..

Jokio atsakymo. Kai jis pagaliau išniro iš sandėliuko, laikydamas rankoje dėžutę kiaušinių miltelių, jos širdis stabtelėjo. Naidželas nejuokavo, kalbėjo kuo rimčiausiai: vakarienei jie ketino valgyti penkiolikos metų senumo kiaušinių miltelius. Vini išsižiojo, žodžiai jau buvo ant liežuvio galo, pasirengę išskrieti, bet tada ji pastebėjo jam ant kaktos susiraičiusią tamsią garbaną. Jis panėšėjo į mažą berniuką – į Samuelį. Ji ir pati nesuprato, kodėl tą akimirką neteko žado – kaip ir šimtus kartų anksčiau. Ji mylėjo šį vyrą nepaaiškinama, siaubinga meile, tik nebuvo tikra, ar jis tebemyli ją. Šiandien buvo jų penkiolikos metų vestuvių sukaktis, o jie vakarienei valgys kiaušinių miltelius.

Jiems vakarieniaujant Naidželas kalbėjo apie knygą. Dažniausiai Vini mokėdavo klausytis, tačiau šį vakarą siuto, kad jis pamiršo vestuvių sukaktį, o dabar dar pliurpė apie tai, kas jos nė trupučio nedomino. Nejaugi jis tikrai manė, kad jinai ją skaitė? Dėl Dievo meilės, juk kalba ėjo apie Stiveną Kingą! Vien galvojant apie tas plytas ją apimdavo *kuo tikriausia* kančia ir neviltis. Visapusiškai.

Vini žvelgė į savo vyrą, visiškai nepastebintį jos kančios, nerangiai kišantį šaukštą su neoniniais kiaušiniais į burną. Buvo alkanas kaip vilkas – kodėl jis toks alkanas? Ji atkreipė dėmesį, kad dėl kečupo sukaktuvių vakarienė atrodo lyg nusikaltimo vieta. Gerklė buvo susirakinusi, tad Vini pakėlė stiklinę ir godžiai atsigėrė vandens. Virtuvėje buvo šalta. Ji norėjo atsikelti ir uždaryti duris, bet buvo pernelyg pavargusi. Naidželo balsas priminė tolimą būgnų tratėjimą – ji klausėsi labiau ritmo nei paskirų žodžių. Klausė savęs, ar turėtų įteikti jam dovaną, jis veikiausiai susigėstų, bet ji juk taip džiaugėsi ją pirkdama. Galiausiai taip nieko ir

nepasakė, toliau stumdė po lėkštę tų netikrų kiaušinių gabalus, kol pagaliau pakilo ir išmetė juos į šiukšliadėžę. Nenorėjo nuliūdinti Naidželo, jai reikėjo jo geros nuotaikos.

Kol kiaušidės neišėjo į pensiją, Vini norėjo paskutinį kartą pamėginti pastoti. Draugės manė, kad ji išsikraustė iš proto. Juk turėjo tobulą sveiką trylikmetį sūnų – kam, po galais, viską pradėti nuo pradžių? Kraudama lėkštes į indaplovę, pamėgino sudėlioti priežastis: pirmą kartą ji nesimėgavo procesu; jautė, kad Samueliui gyvenime reikia daugiau artimųjų – ne tik jos ir Naidželo; dar norėjo, kad kas nors ją besąlygiškai mylėtų.

Tačiau kai elegantiškos mėlynos Vini lėkštės jau saugiai rikiavosi indaplovėje, jos nuotaika buvo subjurusi, o ašarų latakai grasino neatlaikyti susikaupusio spaudimo. Naidželas tebesėdėjo prie stalo, stiklinėmis akimis spoksojo į telefono ekraną. Jai nepatiko, kaip jis sėdi – uždėjęs vieną kulkšnį ant kelio, taip atsainiai. Norėdama paslėpti dabar jau skruostais besiritančias ašaras, ji nusisuko į šaldytuvą.

Pirmi, ketvirti, aštunti ir penkiolikti – tai sunkiausi jų santuokos metai. Kartais nesutarimų kaltininkė būdavo ji, kartais Naidželas. Daug ko gali nutikti per penkiolika metų. Tačiau, kad ir kaip Naidželas susimautų, kad ir kiek sunkumų dėl jo kiltų šeimoje, niekas neprilygtų tam, ką padarė ji. Ji tai žinojo, ir jis tai žinojo.

Tai, kas juos jungė, drauge ir skyrė.

Sudomino? Pirkite knygą NE TA ŠEIMA
bene geriausia kaina ČIA

AR KADA NORS ESATE DĖL KO NORS KLYDĘ?

Junona klydo dėl Vini Krauč.

Prieš atsikraustydama į Kraučų namus, Junona manė, kad Vini ir jos vyras Naidželas mėgaujasi tobula santuoka, turi tobulą sūnų, gyvena tobulą gyvenimą. Tačiau dabar, įsikūrusi jų gražiame name, mato, kad dailų fasadą bjaurojantys įskilimai pernelyg gilūs ir į juos negalima numoti ranka.

Vis dėlto – ne jai spręsti. Sunkiai serganti buvusi psichoterapeutė tenori ramiai užbaigti savo dienas. Tačiau po nugirsto šiurpaus pokalbio tarp Vini ir Naidželo ramybės kaip nebūta...

Jai nederėtų kištis.

Tikrai nederėtų.

Kita vertus, galbūt tai galimybė bent ką nors padaryti teisingai.

JEI MANĖTE, KAD PATI JUNONA NETURI PASLAPČIŲ, KLYDOTE IR DĖL TO.

svajonių knygos

9 786090 307908

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK, KAD SKAITAI